

τῆν ἐπ' αὐτῆς φερομένην τροφήν, λέγεται ῥητῶς ὑπὸ τοῦ Πολυδεύχους· οὕτω νοοῦνται καὶ αἱ ὑπὸ τούτου μνημονευόμεναι πρῶται, δευτέραι τράπεζαι.

Ἐφ' ἐκάστης τῶν μικρῶν τραπέζων ἐτίθετο τὸ δεῖπνον ὅπερ ἐπὶ πινυκίσκων ἢ καὶ ἐπὶ κανῶν ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν ἐφέρετο.

Ἡ γνώμη ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες κατὰ τὸ κυρίως δεῖπνον δὲν ἔπινον διόλου οἶνον, ἦτις ἐκφράζεται παρὰ πάντων τῶν νεωτέρων τῶν τὰ συμπόσια διαπραγματευθέντων, δὲν εἶνε, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἐντελῶς ὀρθή. Εἶνε ἀληθές ὅτι τακτικὴ καὶ ἐπίσημος οὕτως εἶπειν οἶνοποσία ἐγένετο κατὰ τὸ συμπόσιον ἢ κατὰ τὰς δευτέρας λεγομένας τραπέζας, εἰς αἷς ἄλλοι φίλοι ὡς συμπόται ἠδύναντο νὰ προσέλθωσιν, ἐν ᾧ ἀφ' ἑτέρου ὅσοι τῶν συνδειπνῶν δὲν ἦσαν διατεθειμένοι νὰ πῖωσιν ἠδύναντο νὰ καταλείψωσι τὸ συμπόσιον, ἀλλ' ἔνεκα τούτου δὲν εἶνε ὀρθόν, νομίζω, νὰ ἐκθέσωμεν τοὺς προπάτορας ἡμῶν εἰς τὸν προφανῆ κίνδυνον τοῦ νὰ πνιγῶσιν ὑπὸ δίψης, ἀραιροῦντες ὀλοτελῶς τὸν οἶνον ἐκ τοῦ δεῖπνου τῶν, ἀφ' οὗ μάλιστα γνωρίζωμεν ὅτι τὸ ἄλας ἦτο αὐτοῖς ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἔνευ εἰς οἰοῦδήποτε φαγητοῦ παρασκευῆν. «Κινδυνεύουσι γὰρ οἱ ἄλας τῶν ἄλλων ὄψων ὄψον εἶναι καὶ ἡ ὕσμα· διὸ καὶ χάριτας ἔνοιοι προσαγορεύουσιν αὐτοὺς, ὅτι τῆς τροφῆς τὸ ἀναγκαῖον ἠδὺ ποιοῦσι».¹

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΛΑΣΣΕΓΛΙΕΡ

[Μυθιστορία Ἰουλίου Σουλῶ].

Συνέχεια τῆς σελ. 71.

Η'

Αἱ ἐβδομάδες, οἱ μῆνες παρήρχοντο, ὁ δὲ Βερνάρδος, καίτοι ἔτοιμος ὦν πάντοτε ν' ἀναχωρήσῃ, δὲν ἀνεχώρει ὅμως. Τὸ φθινόπωρον ἦτο εὐχάριστον· ἐκυνῆγει λοιπὸν, διέτρεχε τὰ περὶ χωρὰ ἐπὶ τῶν ἵππων τοῦ μαρκησίου καὶ παρεσύρθη ἐπὶ τέλους ὑπὸ τοῦ διασκεδαστικοῦ καὶ κομψοῦ ἐκείνου βίου τοῦ καλουμένου βίου τῶν μεγάρων. Αἱ εὐφυεῖαι τοῦ μαρκησίου ἤρθεσαν αὐτῷ· πρὸς δὲ τὴν κυρίαν Βωμπέρ ἠσθάνετο μὲν ἔτι ἀδύνατον τινα καὶ ἀνεξήγητον ἀπιστίαν, βαθμηδὸν ὅμως τὸ γόητρον τῶν χαρίτων καὶ τοῦ πνεύματός της ὑπερίσχυσε. Τὰ γέυματα ἦσαν εὐθυμα, οἱ οἶνοι κάλλιστοι, οἱ ἔσπερινοι περιπάτοι παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Κλαῖν ἢ ὑπὸ τὰ φυλλορρόσυντα δάση, αἱ παρὰ τὴν ἐστίαν συνδιαλέξεις, αἱ συζητήσεις, αἱ μακρὰ διηγήσεις, ταῦτα πάντα συνέτενον εὐχαρίστως τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ φθινοπώρου. Ἄν δὲ ἐνότιε ἀριστοκρατικὸς τις ὑπαινιγμὸς διαφεύγων τὸν μαρκησίον ἤρχετο νὰ πέτῃ ὡς ὀδούζιον πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Βερνάρδου. Ἡ Ἐλένη, ἦτις κατερίνετο παρὰ τὸν λύχνον εἰς τὸ ἐργόχειρόν της, ἤγειρε τὴν ξανθὴν αὐτῆς κεφαλὴν καὶ δι' ἐ-

1. Ἐπαυχολογήθη ἐκ τῆς περὶ τῶν συμπόσιων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων διατριβῆς τοῦ κ. Α. Ν. Μάλτου.

νὸς μειδιάματος ἔκλεισε τὴν ὑπὸ τοῦ πατρὸς της ἀνοίγεισάν πληγὴν· διότι ἡ δεσποινὶς Λασσεγλιερ διετέλει πιστεύουσα, ὅτι ὁ νεανίας ζῶν ἐν τῷ μεγάρῳ εὐρίσκειτο εἰς θέσιν ἐπισηπλή καὶ ταπεινωτικὴν. Ὅθεν ἡ μόνη αὐτῆς σκέψις ἦτο πῶς νὰ κάρῃ αὐτὸν νὰ αἰσθάνηται ὀλιγώτερον τοῦτο· ἡ δὲ πλάνη αὐτῆ παρεῖχεν εἰς τὸν Βερνάρδον τοσοῦτον εὐχαρίστους ἀποζημιώσεις, ὥστε ὑπέφερε μὲθ' ὑπομονῆς ὄντως ἡρώτικῆς, ὑπομονῆς καὶ αὐτὸν τὴν ἴδιον ἐκπληττούσης, τὰς ἀπερσιχεψίας τοῦ ἀδιορθώτου γέροντος. Ἐν τούτοις καίτοι οἱ δύο οὗτοι εἰς οὐδὲν συνεφώνουν, κατήντησαν βαθμηδὸν νὰ αἰσθάνωνται ἀμοιβαίῳ τι εἶδος ἀγάπης· διότι ἡ ἄδολος φύσις τοῦ υἱοῦ τοῦ Σταμπλή, ὁ εὐλικρινὴς καὶ ἀνυπόκριτος αὐτοῦ χαρακτήρ, τὸ σταθερὸν τοῦ ὕψος, ἡ ἀπότομος καὶ τολμηρὰ ομιλία του, ὁ ἐνθουσιασμὸς αὐτοῦ ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ τῶν ἐκστρατειῶν τοῦ αὐτοκράτορος, δὲν ἀπήρθεσαν τῷ γηραιῷ εὐπατορίῳ· ἀφ' ἑτέρου ὁ νεανίας δὲν εὐρίσκε δυσάρεστους παιδαριώδεις τινας ἱπποτισμοὺς τοῦ μαρκησίου· ἐξήρχοντο λοιπὸν ὁμοῦ εἰς κυνηγεία, διέτρεχον ἔριπποι τὰ περὶ χωρὰ, ἔπαιζον σφαιριστήριον, συνζήτητον πολιτικὰ ζητήματα, παρεφέροντο, ἐφιλονείκουν καὶ ὅμως ἠγάπωντο.—Μὰ τὴν πίσιν μου! ἐσκέπτετο ὁ μαρκησίων, διὰ Οὐσσάρων, υἱὸν χωρικοῦ, ὁ καλὸς οὗτος νέος μοι φαίνεται πολὺ καθὼς πρέπει.—Βεβαίως, ἔλεγε κατ' ἑαυτὸν ὁ Βερνάρδος, δι' ἕνα μαρκησίον, ὁπαδὸν τοῦ ἀρχαίου πολιτεύματος καὶ τῶν ἀρχαίων ἰδεῶν, ὁ ἀγαθὸς οὗτος γέρον δὲν εἶναι διόλου δυσάρεστος. Καὶ τὴν ἐσπέραν ὅτε ἀπεχωρίζοντο καὶ τὴν πρῶταν ὅτε ἐπανέυρισκον ἀλλήλους, ἔβλιβον φιλικώτατα ἀμοιβαίως τὴν χεῖρα.

Ἐν τούτοις τὸ φθινόπωρον παρήλθε, καὶ ἐπελθόντος τοῦ χειμῶνος ὁ Βερνάρδος ἠσθάνθη ἔτι μᾶλλον τὰς ἠδονὰς τοῦ οἰκογενειακοῦ παρὰ τὴν ἐστίαν βίου· διότι ἀφ' οὗτο ἐφιλοξενεῖτο ἐν τῷ μεγάρῳ, ἐνόμισαν φρόνιμον ν' ἀπομακρύνωσι τὸ πλῆθος τῶν ἐπισηπτομένων τὸν μαρκησίον· ὅθεν αἱ ἐρηταὶ καὶ αἱ ἐσπερίδες ἔκπυσαν καὶ ἔζων ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ· ὁ δὲ Βερνάρδος ὁ διελθὼν τὸν παρελθόντα χειμῶνα εἰς τὰς ὑπερβόρειους στέππας, δὲν ἐσκέφθη πλέον ν' ἀντιστῆ εἰς τὸ γόητρον τοῦ εὐχαρίστου ἐκείνου βίου, ἀλλ' ἀνεγνώρισεν ὅτι οἱ εὐπατορίδαι οὗτοι εἶχον καὶ αὐτοὶ τὰ καλὰ των, καὶ ὅτι ὁ γνωρίζων αὐτοὺς ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐξέτιμα αὐτοὺς ὀρθότερον· ἐσκέφθη τί θὰ ἐγένετο ἐὰν ἔξῃ μόνος καὶ ἔρημος ἐντὸς τοῦ ἀπεράντου μεγάρου του, ὅτι ἴσως ἤθελε παραλείψει τὸ πρὸς τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἐφειλόμενον σέβας, ἐὰν ἐφέρετο σκληρῶς πρὸς τὰ ὄντα τὰ φαιδρύναντα τὰς τελευταίας ἡμέρας του, καὶ ὅτι ἐπειδὴ δὲν διεφιλονείκουν αὐτῷ τὰ δικαίωματά του, ὥφειλε ν' ἀφήσῃ εἰς τὸν χρόνον, εἰς τὴν λεπτότητα, εἰς τὴν τιμιότητα τῶν παρ' ἑαυτῷ φιλοξενουμένων, τὴν ἐκβάσιν τῆς παραδό-

ξου ἐκεῖνης ἱστορίας, ἥτις ἤθελεν οὕτω τελειώσει ἡσύχως ἄνευ πάλης, καὶ ἄνευ θλιβερῶν σκηνῶν. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀφῆθη εὐχαρίστως εἰς τὸ κύμα, ὅπερ ἐνῶ ἡρέμα ἐθαυκάλιζεν αὐτὸν, τὸν παρέσυρεν ἐν ταύτῳ πρὸς ἄγνωστα πελάγη καὶ, διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀδυναμίαν του ταύτην εἰς τοὺς ἰδίους του ὀφθαλμούς, εὖρος πλείστους ὄσους λόγους· ἀλλ' ἂν καὶ εἰς μόνος λόγος ἤρκει ὅπως ἐξηγήσῃ τὰ πάντα, τὸν λόγον τοῦτον οὐδ' ἐσκέπηθη, οὐδ' ὠμολόγησεν εἰς ἑαυτόν. Ὁ καιρὸς λοιπὸν παρήργετο καὶ διὰ τὸν Βερνάρδον καὶ διὰ τὴν Ἐλένην εὐχαρίστως καὶ ταχύς· δὲν ἐχρειάζετο δὲ μεγάλη διορατικότης νοῦς ὅπως μαντεύσῃ τις τί ἐμελλε νὰ συμβῆ εἰς τὰς δύο νεαρὰς ἐκείνας καρδίας, ἀλλ' ὁ γηραιὸς μας εὐπατριίδης ἐνόηκε τὸσον ὀλίγον τὸν ἔρωτα, ὅσον καὶ τὴν πολιτικὴν καὶ δὲν ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ αὐτῷ ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἠδύνατο νὰ ἐραστῆ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀρχαίου του ἐνοικιαστοῦ. Ἡ κυρία Βωμπὲρ ἐπίσης μεθ' ὅλης τῆς λεπτότητος τοῦ πνεύματός της οὐδέποτε ὑπόπτειεν ὀπόσα παρὰδόξα φαινόμενα ἔχει ὁ ἔρωσ καὶ τῇ ἦτο λογικῶς ἀδύνατον νὰ ὑποθέτῃ κἄν ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Βερνάρδου ἠδύνατο κατ' ἐλάχιστον νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ Ῥαούλ. Ἀλλ' οὐδ' εἰς τὸν νοῦν τῆς δεσποινίδος Λασεγλιερ διήλθε ποτε τοιοῦτόν τι· διότι ἡ ἀθῶα αὕτη κόρη, τοσοῦτον ἠγνόει τί ἐστὶν ἔρωσ, ὥστε ἐνόμιζεν ὅτι ἀγαπᾷ ἀληθῶς τὸν μνηστῆρά της καὶ ἐθεώρει· ἤδη ἐαυτὴν ἐνώπιον Θεοῦ ὡς σύζυγόν του· πρὸς τὸν Βερνάρδον δὲ ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο περιποιητικὴ μόνον ἕνεκα λεπτότητος καὶ οὕτως ἀφῆθη καὶ αὕτη ἀνυπόπτως εἰς τὸ μυστηριώδες ῥέυμα. Ἀλλ' ἐνίοτε ἀκουσίως πῶς συνέκρινε τὴν ἡρωϊκὴν νεότητα τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸν ὀκνηρὸν βίον τοῦ ἑτέρου, ἐνίοτε, ἀναγινώσκουσα τὰς ἐπιστολάς τοῦ Ῥαούλ, ἀνεμιμνήσκειτο τῶν ἐπιστολῶν τοῦ Βερνάρδου πρὸς τὸν πατέρα του, καὶ ἐξεπλήττετο βλέπουσα, ὅτι ἡ στοργὴ τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα, ἦτο θερμότερα καὶ ἐνθουσιωδέστερα ἢ τοῦ μνηστῆρός της πρὸς αὐτήν. Ὅτε δὲ ὁ Βερνάρδος τὸ βλέμμα ἀκτινοβολοῦν, τὸ μέτωπον φωτιζόμενον ὑπὸ μαγικῆς τινος αἴγλης, τῇ ὠμίλει περὶ πολέμων καὶ δόξης, ἢ ὅτε κατῆμενος πλησίον της ἐθεώρει αὐτὴν σιωπηλῶς, ἡ Ἐλένη ἠσθάνετο τότε παράδοξόν τινα συγκίνησιν, συγκίνησιν, ἣν οὐδέποτε ἠσθάνθη ἐνώπιον τοῦ ὠραίου αὐτῆς μνηστῆρος· ἀλλὰ πῶς ἠδύνατο νὰ μαντεύσῃ τὰ ἐν αὐτῇ συμβαίνοντα ἐκ τῆς ταραχῆς ἐκεῖνης, αὕτη, ἥτις μέγχι τοῦδε ὡς ἔρωτα ἐξέλαβε τὸ ἦτοχον καὶ γαλήνιον ἐκεῖνο αἶσθημα, ὅπερ οὔτε μυστηριώδη ταραχὴν, οὔτε χαρὰν, οὔτε θλίψιν ἤγειρέ ποτε ἐν τῇ καρδίᾳ της; Τέλος καὶ αὐτὸς ὁ Βερνάρδος ὑφίκατο ἀνυπόπτως τὸ γόητρον τὸ περιβάλλον αὐτῆν· καὶ οὕτως αἱ δύο ἐκεῖνα εὐγενεῖς ὑπάρξεις ἐξηκολούθουν βλέπουσαι ἀλλήλας καθ' ἐκάστην ἐν πλήρει ἐλευθερίᾳ ὡς καὶ ἐν πλήρει ἀθωότητι,

προσεπάθουν ἀμοιβαίως νὰ καταστήσωσιν εὐκωλωτέραν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὴν θέσιν καὶ ἡ μὲν Ἐλένη ἐγένετο χαριστέρα, ὁ δὲ Βερνάρδος ταπεινότερος, ἀλλὰ δὲν ἐνόουν ἀμφοτέροι, ὅτι ὑπὸ τὰς εὐγενεῖς ἐκεῖνας λεπτότητας εἶχεν ἤδη παρεισθύσει ὁ ἔρωσ. Ἐν τούτοις ἡμέραν τινὰ ἔσχον ταυτοχρόνως ἀόριστόν τινα ἀποκάλυψιν τῆς ἀληθείας.

Ὀλίγον τι πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Βερνάρδου, ἔνεκα ἰδιοτροπίας ὕλως νεανικῆς, ἀλλ' ἀρκετὰ συνήθους αὐτῷ ὁ μαρκήσιος εἶχεν ἀγοράσει νεαρὸν ἵππον ὑψηλὸν καὶ ῥωμαλέον, ἐξαισίου καλλονῆς, ὅστις ἐθεωρεῖτο ἀκαταδάμαστος· ἡ Ἐλένη ὠνόμασεν αὐτὸν Ῥολάνδον ὑπαινιττομένη βεβαίως Ῥολάνδον τὸν μανιώδη· ἀτυχῆς δὲ τις, θεωρῶν ἑαυτὸν κένταυρον, ἠθέλησε νὰ τὸν τιθασεύσῃ, ἀλλ' ὁ Ῥολάνδος ἔριψεν αὐτὸν ἀμέσως κατὰ γῆς καὶ θῆρασε τὰ ὀστά του· ἔκτοτε λοιπὸν οὐδεὶς ἐτόλμα πλέον νὰ ἐγγίσῃ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ζῶον, ὅπερ ἦτο γνωστὸν εἰς τὰ περὶχωρα διὰ τὴν ἐξαισίαν αὐτοῦ καλλονῆν καὶ τὸ εὐγενὲς τῆς καταγωγῆς του· ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ὅτε ἡ οὐμιλία ἔτυχε περὶ αὐτοῦ, ὁ Βερνάρδος ἐκαυχῆθη ὅτι δύναται νὰ τὸν δαμάσῃ καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἐντὸς μὲνός πειθῆσιον καὶ εὐπειθῆ ὡς χαλιναγωγημένον πρόβατον· ἡ κυρία Βωμπὲρ παρεκίνησεν αὐτὸν νὰ κάμῃ τὴν δοκιμὴν, ὁ μαρκήσιος προσεπάθησε νὰ τὸν ἀποτρέψῃ, ἡ Ἐλένη τὸν ἐκέλευε νὰ παρικήθη ἐντελῶς τοιοῦτο ἔργον, ἀλλ' ἡ φιλοτιμία τοῦ Βερνάρδου ἐκεκλήθη, ἔδραμεν εἰς τὰ ἵπποστασια καὶ μετ' ὀλίγον ἐπαρουσιάσθη ὑπὸ τὸν ἐξώστην, ἔνθα ἦσαν ἡ βραωνίς, ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ θυγάτηρ του, ἔφιππος ἐπὶ τοῦ Ῥολάνδου, ὅστις ἐξαγριωθεὶς ἄμα ἠσθάνθη τὸν χαλινὸν ἀφρίζεν, ἐξέπεμπε φλόγας ἐκ τῶν ῥωθῶνων του, ἐκτύπα τὸ ἔδαφος, ἠνωροῦτο ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν του, περιστρέφετο τῆδε κἀεῖς μεγαλοπρεπῆς καὶ μανιώδης· ταῦτα δὲ πάντα πρὸς καταφανῆ εὐχαρίστησιν τῆς βραωνίδος, ἥτις ἐφαίνετο μέγιστον λαμβάνουσα ἐνδικέρον εἰς τὴν ἄσκησιν ταύτην καὶ πρὸς θαυμασμόν τοῦ μαρκησίου, ὃν ἐξέπληττεν ἡ χάρις καὶ ἡ δεξιότης τοῦ ἀναβάτου.

— Τί διάβολο! ἔχετε λοιπὸν αἶμα Λαπίθου, νεανία! ἀνεφώνησε κροτῶν τὰς χεῖρας.

Ἀλλ' ὅτε ὁ Βερνάρδος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ Ἐλένη ἦτο ὠχρότερα τοῦ θανάτου καὶ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας δὲν ἀπηύθησε πρὸς αὐτὸν οὔτε λέξιν, οὔτε βλέμμα. Μετὰ δὲ τὸ γεῦμα, ὁ Βερνάρδος φοβήθη μήπως δυσπρόστησεν αὐτὴν κατὰ τι ἴστατο πλησίον της σιωπηλῆς καὶ μελαγχολικῆς, ἐνῶ ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ βραωνίς, οἵτινες ἔπαιζον ζατρίκιον ἦσαν ἀπεροφημένοι εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς των.

— Διατί ἀψηφεῖτε τόσον ἀπερισκέπτως τὴν ζωὴν σας; ἠρώτησε μετὰ ψυχρότητος καὶ χαμηλοφώνως ἡ Ἐλένη χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ κέντημά της καὶ χωρὶς νὰ ἐγείρῃ ἐπ' αὐτοῦ τὰ ἄμματα της.

— Τὴν ζωὴν μου; ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Βερνάρδος· εἶναι αὕτη τόσον ἀσήμαντον πρᾶγμα.

— Ἐχετε λάθος, εἶπεν ἡ Ἑλένη.

— Πιστεύσατέ μοι, ὅτι οὐδεὶς ἐνδικρίζεται δι' αὐτήν, ἀπήντησε μὲ τρέμουσαν φωνὴν ὁ Βερνάρδος.

— Ἐχετε λάθος, ἐπανέλαθεν ἡ Ἑλένη· ἐκτὸς τούτου εἶναι ἀσέβεια νὰ διαθέτῃ τις οὕτω δώρημα δοθὲν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

— Ἐκέδησα· σὰς ἔκλεισα πανταχόθεν, ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος. Νεανία, προσέθηκε στρεφόμενος πρὸς τὸν Βερνάρδον, σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἔχετε αἶμα Λαπίθου.

— Ὅπως ἤρχισεν, εἶπεν ἡ κυρία Βωμπέρ, θέλω ἐντὸς ἡμερῶν νὰ γείνη κύριος τοῦ Ῥολάνδου καὶ νὰ ὀδηγῇ αὐτὸν ὡς πρόβατον.

— Δὲν θ' ἀναβῆτε ποτὲ πλέον ἐπὶ τοῦ ἵππου τούτου, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ἡ δεσποινὴς Ἀνσεγγιέρ, ἀλλὰ σοβαρὰ, ἀτάραχος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἐπὶ τοῦ ἐργοχείρου τῆς καὶ εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀκουσθῇ μόνον ὑπὸ τοῦ νεανίου, ὅστις πάραυτα ἀπεσύρθη, ἵνα κρούσῃ τὴν ταραχὴν του.

Ἐπίται πύργου.

ΑΡΣΙΝΟΗ Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ.

ΓΕΥΜΑ ΕΝ ΚΑΪΡΩ

Περὶ τὰ τέλη Δεκεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν Καΐρῳ εὐρισκόμενος προσεκλήθη εἰς γεῦμα παρὰ τῷ Σ. . . μπέη εἰσαγγελαί τοῦ μικτοῦ δικαστηρίου, καὶ φίλῳ στενῷ τοῦ ὑπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης.

Τὸ γεῦμα ἔμελλε νὰ δοθῇ τὴν ἐσπέραν. Περὶ τὴν πέμπτην λοιπὸν ὥραν ἐπέβη ἀνοικτῆς ἀμάξης ὑπὸ δύο ἵππων συρομένης καὶ ὀδηγουμένης ὑπὸ ἡνίοχου κυανῆν οἰκοστολὴν φοροῦντος· προτρέχοντος δὲ τῆς ἀμάξης πεζοῦ πινος θεράποντος σαῖς καλουμένου εἰς τὴν ἐπιτόπιον γλῶσσαν εἰσῆλθον εἰς τὴν διόδον Σουβράχ.

Ὅσον ὁ ἡνίοχος εἶνε βαρὺς καὶ ἄχαρις, τόσον ὁ σαῖς εἶνε εὐχαρις, εὐκίνητος, κομψός· εἶνε εἶδος πεζοῦ δρομῆος, ὅστις μακρὰν φέρων ξυλίνην ῥάβδον, τρέχει πρὸ τῶν ἀμαξῶν κραυγάζων δι' ἡχηρὰς φωνῆς· «Σεμαλά! Γεμινέχ! Δουγκρά!» κτλ., δηλαδὴ «Δεξιᾶ! Ἀριστερᾶ! Ὅπισω!» Ἄνευ τῆς προφυλάξεως ταύτης, ἄνευ τῶν βραχδαιῶν ραβδισμῶν οὐδ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν γενναίως διανέμει, ὁ αἰγυπτιακὸς λαὸς θὰ προὔτιμα μάλλον νὰ καταπατηθῇ ὑπὸ τῶν ἵππων, νὰ συντριβῇ ὑπὸ τῆς ἀμάξης παρὰ νὰ λάθῃ τὸν κόπον νὰ μετακινήθῃ ὀλίγον, ἢ ἐπισπεύσῃ τὸ βῆμά του πρὸς ἀποφυγὴν δυστυχήματός τινος· τοσοῦτῳ δ' ἀληθὲς εἶνε τοῦτο, ὥστε ἡ ἀστυνομία οὐδέποτε καταδικάζει τοὺς ἀμαξήλατας. Εἶδον δὲ καὶ παιδίον, ὅπερ ἀνατραπὲν ὑφ' ἀμάξης μικροῦ δεῖν ἐφρονεῖτο, καὶ ἀνεγερθὴ κατόπι, καὶ τρέχον δρομαίως νὰ γείνη ἄφαντον μὴ τιμαρτηθῇ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας.

Πάντες σχεδὸν οἱ σαῖς κατάγονται ἐκ τῆς

Νουβίας ἢ τῆς Ἄβυσσινας. Ἐχουσι νοημονεστάτην φυσιογνωμίαν· οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν μὲ τὰς μακρὰς καὶ χνοώδεις βλεφαρίδας, διὰ τῆς γλυκύτητός των ἀναμιμνήσκουσι τοὺς τῆς νεμάδος, ἢ ἀρμονία τοῦ ἐλαφροῦ αὐτῶν ἱματισμοῦ, ἢ ἐκφραστικὴ μορφή των, τοιοῦτον ἰδιάζοντα ἔχουσι τύπον, ὥστε οἱ βραθύπλοτοι ἐν Αἰγύπτῳ μετὰ ζωηροτέρως ἀμίλλης ἀγωνίζονται νὰ ἐπιτύχωσι ὠραῖον ζεῦγος σαῖς, παρὰ ὠραίων ἵππων ξυνοῦδα!

Ἀφ' οὗ ἐπὶ μικρὸν ἐποχήθην, ἔφθασα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀμφιτροῦνός μου, κειμένην κατὰ τὸ ἄκρον τῆς διόδου Σουβράχ.

Τὸ ἐξωτερικὸν τῆς οἰκίας ταύτης οὐδὲν ἔχει τὸ ἀξιοπαρατήρητον. Ἐν δὲ τῷ ἐσωτερικῷ αὐτῆς δεσπόζει ἡ πολυτέλεια, εἶνε ἀληθές· ἀλλ' ἀν' ἐξεθαμβήθην, ἐξεθαμβήθην ἐπὶ τῇ θέᾳ πλοῦτος ὅλας εὐρωπαϊκῆς.

Ὅδ' ἔχνος ἀνατολικῆς διακοσμῆσεως! Ἐξαισιοὶ τάπητες, ἐπιπλα, ὧν ἡ κομψότης καὶ τελειότης ἐλέγχουσι πρόδηλον τὴν παρισινήν αὐτῶν καταγωγὴν, ἰδοὺ τί παρίστανται εἰς τὰ ὄμματά μου, καὶ δὲν θὰ τὰ περιγράψω βεβαίως διότι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ διαπλεύσῃ τις τὴν Μεσόγειον ὅπως περιγράψῃ ὅσα δύναται νὰ ἴδῃ πολλαχού των Παρισίων. Δέον μόνον νὰ παρατηρήσω ὅτι οἱ Ἀνατολίται δεικνύουσι τὴσιν λογικότητα, καὶ αἰσθάνονται οὕτω μεγάλην εὐχαρίστησιν περικυλούμενοι ὑπὸ εὐρωπαϊκῆς πολυτελείας, ὅσῃν καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι συνεπισωροῦντες ἐν ταῖς οἰκίαις αὐτῶν πᾶν ὃ, τι ἐξ Ἀνατολῆς περίεργον.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ εὐρέθησαν μετ' ὀλίγον συνηγμένοι πάντες οἱ προσκεκλημένοι· ἰδοὺ ὁ ἀμφιτροῦν ἡμῶν Σ. . . μπέης εἶνε γνήσιος Αἰγύπτιος, σπουδάσας τὰ νομικὰ ἐν Παρισίοις· ἰδοὺ ὁ ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης· ὁ Κ. Π. . . ὑπάλληλος ἐν τῷ αὐτῷ ὑπουργεῖῳ· ὁ Κ. Β. . . δικηγόρος παρ' ἅπασι τοῖς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δικαστηρίοις, καὶ τέλος δύο ἄλλα σημαίνοντα πρόσωπα.

Κατ' ἀρχὰς προσηνέχθη ἡμῖν βρακὴ, δραστηριώτατον ὀρεκτικὸν, ἔχον οὐσίαν οἰνοπνεύματος ἄμα καὶ λεπτοκαρῶν· εἶτα δὲ θεράπων τις ἐλθὼν ἀναφωνεῖ—Ἐξοχώτατε, τὸ γεῦμα πάρατέθη!—Ἀλλὰ μετὰξὺ ἡμῶν μία μόνη ὑπάρχει ἐξοχότης, ὁ ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης. Πρὸς αὐτὸν λοιπὸν ἀπετάθη ὁ θεράπων. Ἐμπλαγείς ἐζήτησα ἐξήγησιν παρὰ τοῦ Κ. Π. . ., ὅστις μοὶ ἀποκρίνεται ὅτι οἱ Ἀνατολίται ἐτήρησαν τὰ παλαιὰ οἰκογενειακὰ ἔθιμα, καθ' ἃ ἡ οἰκία αὐτῶν ἀνήκει εἰς εἰκὴν τῶν προσκεκλημένων, ὅστις τύχη ἀνωτέρων κατέχων κοινωνικὴν τάξιν. Ὁ ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης λοιπὸν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης διευθύνει τὸ γεῦμα· διατάσσει νὰ μᾶς κερῶσιν οἶνον, νὰ σηκῶνωσι τὰ πινάκια, βραδυτέρον δὲ θὰ δώσῃ τὸ σύνθημα νὰ ἐγερθῶμεν τῆς τραπέζης. Ὁ Σ. . . μπέης εἶνε ἀπλοῦς προσκεκλημένος πλέον ἐν τῷ ἰδίῳ του οἴκῳ.

Πρὶν μεταβῶμεν εἰς τὸ ἐστικτόριον διερχόμεθα